

»Det falder naturligvis hverken Meta eller mig let at bryde op fra Hjemmets Jord,« skrev han. »Men man vil altsaa ikke bruge mig her, og Martyriets Tornekrone klør min Pande ikke efter. Vore Medmenneskers Taabelighed og Ondskab skal ikke faa Lov til at forgifte vor Tilværelse. Og — oprigtig talt — ikke mindst for Børnenes Skyld er der noget lokkende for mig i at kunne begynde helt forfra i en ny Jordbund, hvor jeg for mit Vedkommende kan leve med Bevidstheden om i det mindste ikke længer at være til Ulejlighed for nogen af dem, der for enhver Pris vil og skal have Betydning.« —

Pastor Gaardbo boede tilleje hos et Par ældre Damer paa en Tredjesal i et Hus ved Slotskanalen. Han havde her to sollyse Værelser med en Udsigt, som man ikke fandt Mage til i hele Byen. Lige overfor sig havde han Slotskirken med den flade, grønne Kuppel, og tilhøjre saae han ned over det lille Sildetorv ved Assistentshuset til det stille og døde Kanalparti mellem Prinsens Palæ og Thorvaldsens Gravminde. Men tilvenstre bag Slotspladsen med den store Rytterstatue aabnede der sig et vidtstrakt Skue ud over Kanal-Indsejlingen med dens Skibsmaster og gamle Pakhusgavle. Foran i dette livfulde Havnebillede laa paa hver sin Side Holmens Kirke og Børsen, og i Baggrunden — højt op over Dybdens Taagedis — hævede sig fjernt og luf-